

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 505. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019716704/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

Møllearmene ned og slog med uimodstaaelig Magt Taget igjennem paa den anden Side. Sprøiten maatte flyttes lidt længer tilhøire, hvilket udførtes under mange overflødige Opmuntringer og Kommandoer af Dragen, afsluttede med det pompøse Udraab: »Saa, giv den nu det glatte Lag!«

Skovfogden og hans Søster havde tilsyneladende fulgt disse Begivenheder, medens de i Virkeligheden ventede paa, at Mølleren skulde fortsætte. For naar han, som han sagde, ikke var bleven forfærdet ved at se et Dødsvarsel i Spøgeriet paa Kværnloftet, saa maatte der endnu være Noget, der laa ham tungt paa Sinde.

Møllen gik nu bestandig langsommere med sine tre Vinger, der næsten vare afklædte, idet de sidste brændende Seilstumper en for en førtes bort af Vinden.

— Kan du huske — begyndte Mølleren, idet han lagde sin venstre Haand paa Vennens Skulder — kan du huske, Vilhelm, ja, det kan du nok, for det er kun en Uges Tid siden, at vi sad derinde og talte om, at det var lige saa godt, at vi giftede os nu . . . og du trostede mig og sagde, at Alt gik jo efter Guds Styrelse og Raad — ogsaa hvad der var forefaldet her paa Møllen. Og hvis jeg havde gjort det med Vidende om, at de var deroppe, som de vilde beskyldte mig for, saa sagde du, at saa

havde det ogsaa været Guds Villie og var sket til mit eget Bedste, for at mit syndige Væsen kunde komme for en Dag, og jeg kunde blive angst og bange for mig selv og omvende mig.

Han tav et Øieblik og trak Veiret dybt.

— Kjære Venner! det er det, jeg har at sige; saadan er det jo sket.

Hanne greb hans høire Haand, som hun følte kold og fugtig imellem sine:

— Gud i Himlen! Jakob! hvad mener du?

Men Broderen nikkede beroligende til hende:

— Ja, ja! Hanne — det er, som Jakob siger . . . Det har vi jo ogsaa nok mærket, at nu er Jakob paa Omvendelsens Vei.

— Ja, det er jeg, det føler jeg. Men du forstaar mig ikke rigtig . . . Det er gaaet saadan til, som du sagde . . . For — kjære Venner! I vil jo ikke fordømme mig, naar Gud er barmhjertig — jeg har jo gjort det . . . jeg vidste, at de var der — jeg myrdede dem.

Skovfogden traadte et Skridt tilbage — ikke af Forfærdelse eller Afsky, skjøndt Mølleren opfattede det saaledes, da han følte sin Haand, der havde hvilet paa Vennens Skulder, falde slapt ned: han vilde kun se Svogerens Ansigtstræk tydelig, om han ikke talte i Vildelse. Søsteren tvivlede i dette Øieblik ikke om, at han gjorde det. Spøgeriet og